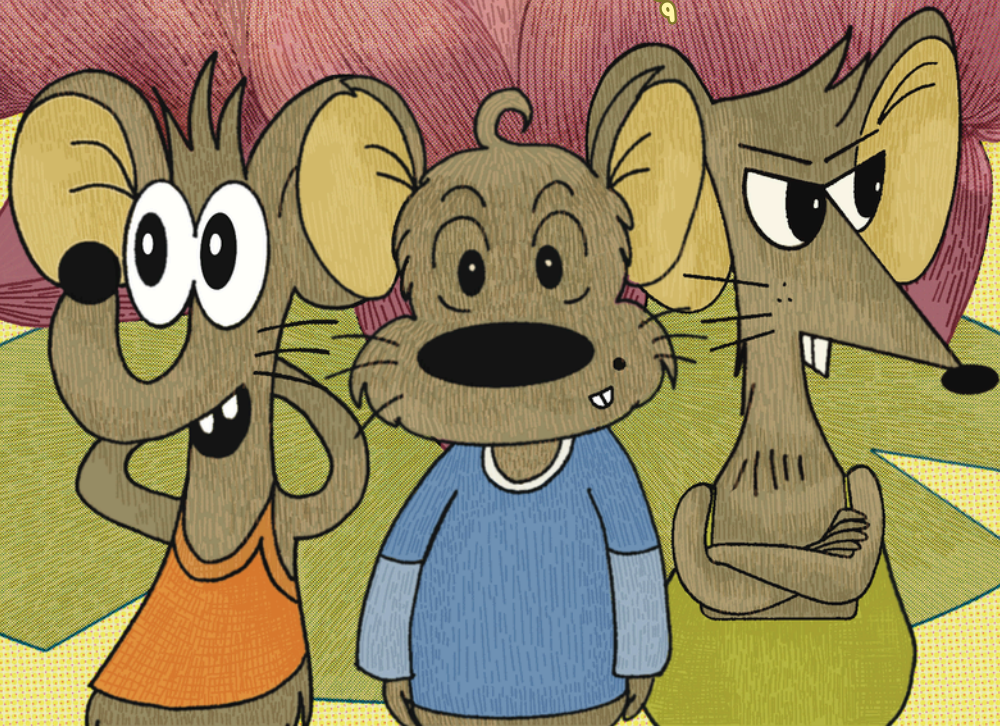

โชนาคาว

เรื่องและภาพ
ชุดิมา

โชนคาว

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

เรื่องและภาพ
ชุดิมา

โชคทวี

เรื่องและภาพ : ชุตินา อัมชาติ

กราฟิกโนเวลสำหรับเด็ก ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๕๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ. รพีพร (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว้

อ.ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน

ช่องทางติดต่อ

โทรศัพท์ : ๐๙๒-๖๘๓-๐๔๐๓

อีเมล : chutimaomchat@gmail.com

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

แต่
ท้องฟ้า
สายฝน
และ
ปฐพี

แนะนำตัวละคร

หนู 3 พี่น้อง

พุทรา

ระมัดระวัง ช่างสังเกต
รอบคอบ ชอบวางแผน
มักเป็นผู้นำ

งาขาว

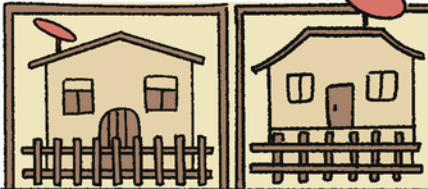
มองโลกในแง่ดี
อ่อนโยน โน้มน้าวเก่ง
มักเป็นผู้ไกล่เกลี่ย

ถั่วแดง

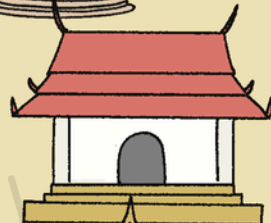
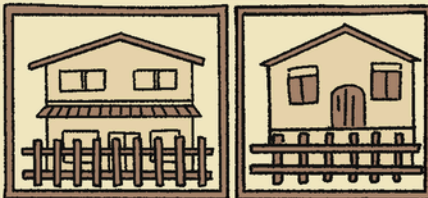

ร่าเริงสดใส
อยากรู้อยากเห็น
อยากลอง อยากเล่น
เป็นชีวิตจิตใจ

แผนที่ชุมชนวัดบ่อบัว

ร้านขายของชำ
ยายสาว

สถานี
รถไฟ

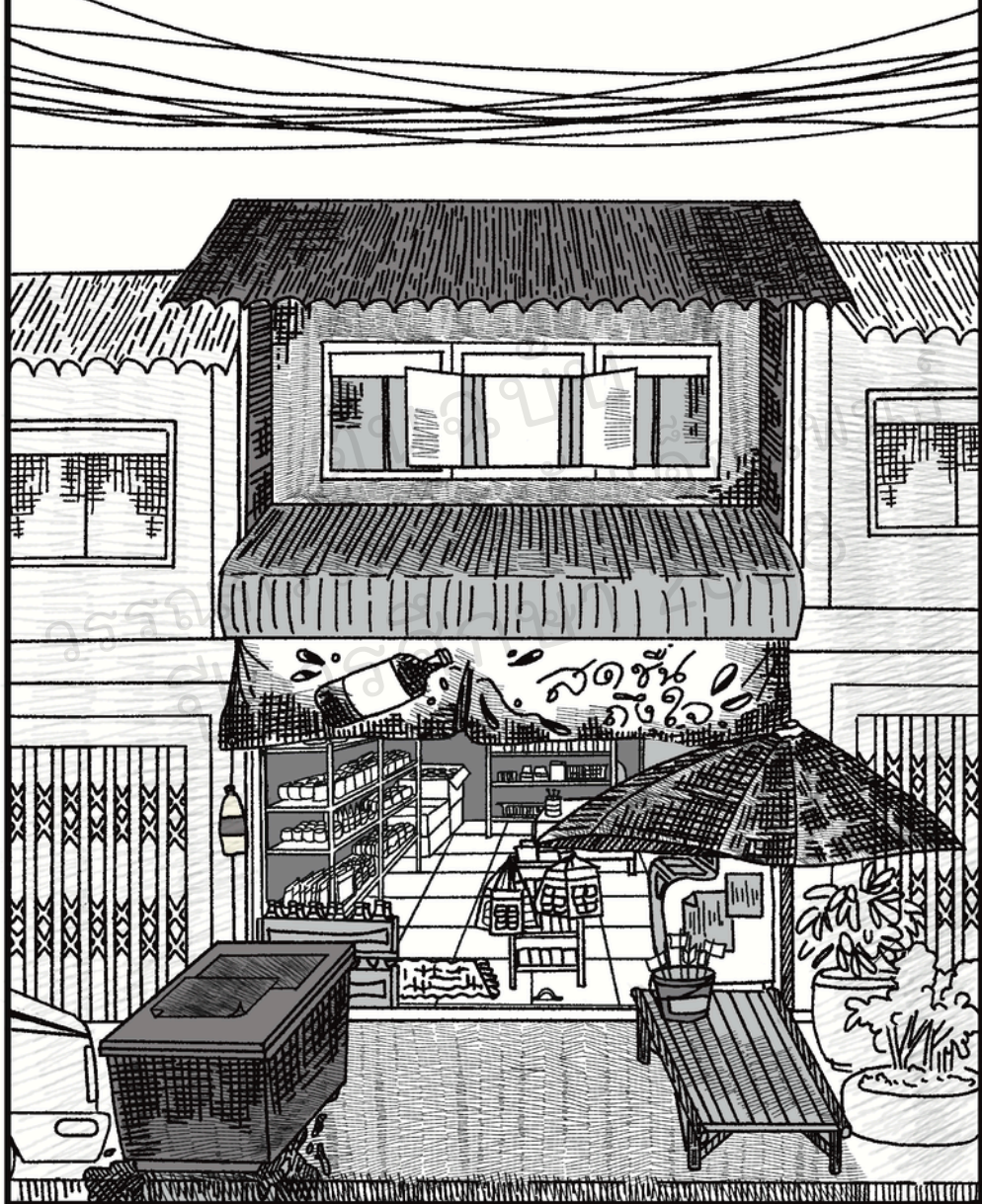
วัดบ่อบัว

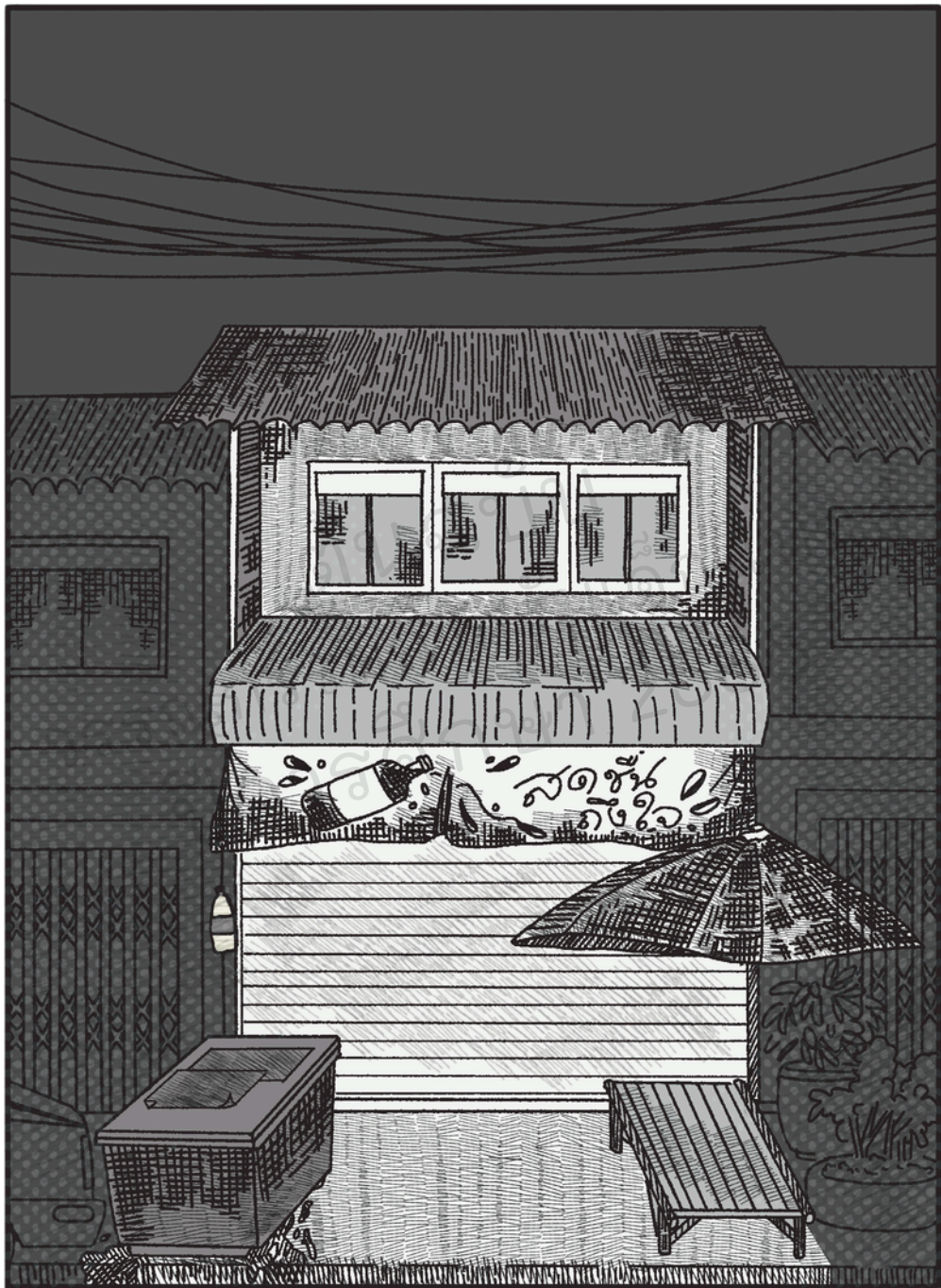

ตลาดสด
ทวีทรัพย์

ณ ร้านขายของชำยายสาว

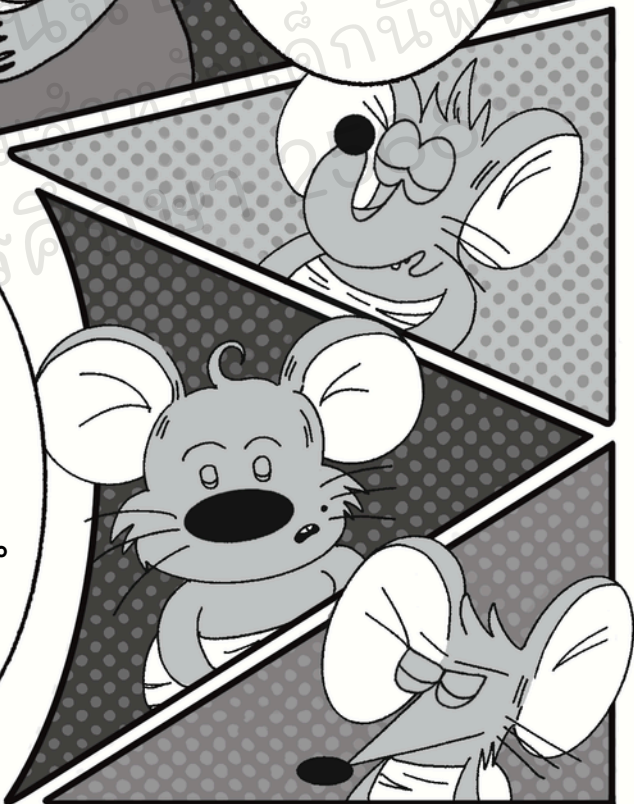
จำได้ไหม
แม่บอกว่า
เมื่อก่อน
ลำบาก
ยิ่งกว่านี้อีก

หมายถึง
ตอนที่
พวกเรา
ยังเด็ก ๆ
กันอยู่
นะเหรอ

ก็แม่ต้องเลี้ยง
พวกเรา
ทั้งสามตัว
เลยนี่นา

เราได้แต่
กินกับนอน
ลืมตายังไม่ขึ้น
ด้วยซ้ำ

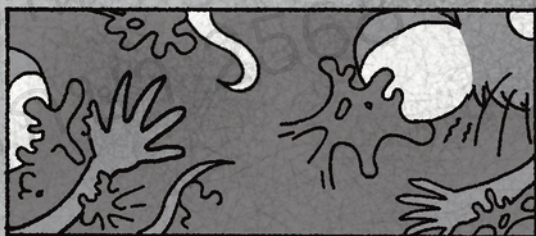
แล้วเมื่อก่อน
แม่บอกว่า
เราไม่ได้มี
กันแค่นี้ละ

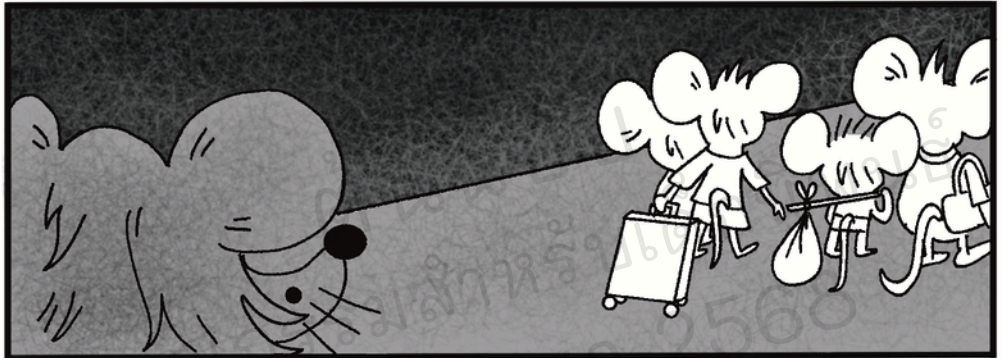
มีลูกพี่ลูกน้อง
ของเราอีกตั้ง
หลายตัวเลย

แต่ตอนนี้ไม่รู้
หายไปไหน
กันหมดแล้ว

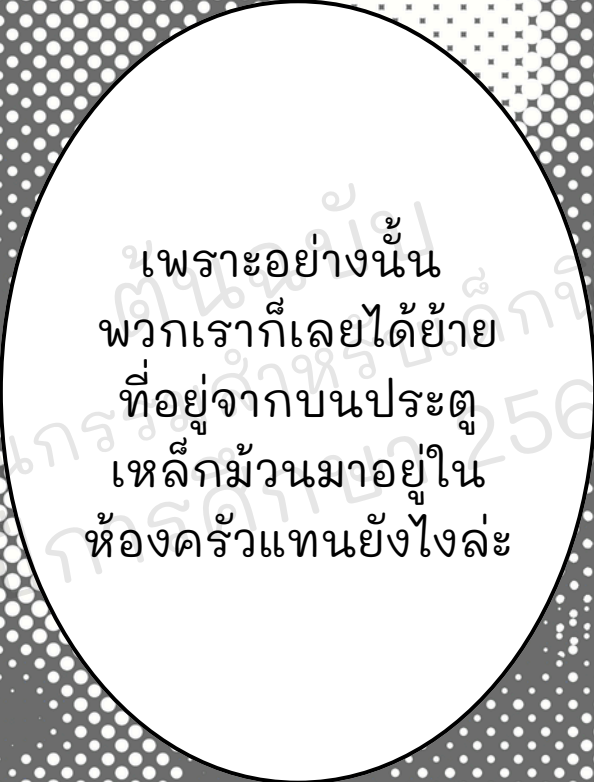
ถ้าพวกเรา
ได้วิ่งเล่น
ด้วยกัน
หลาย ๆ ตัว
คงสนุกน่าดู

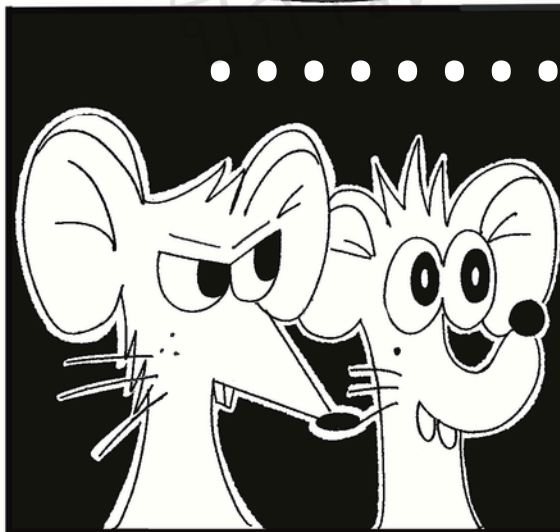
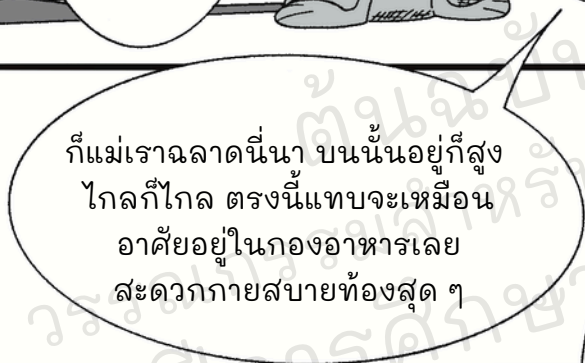
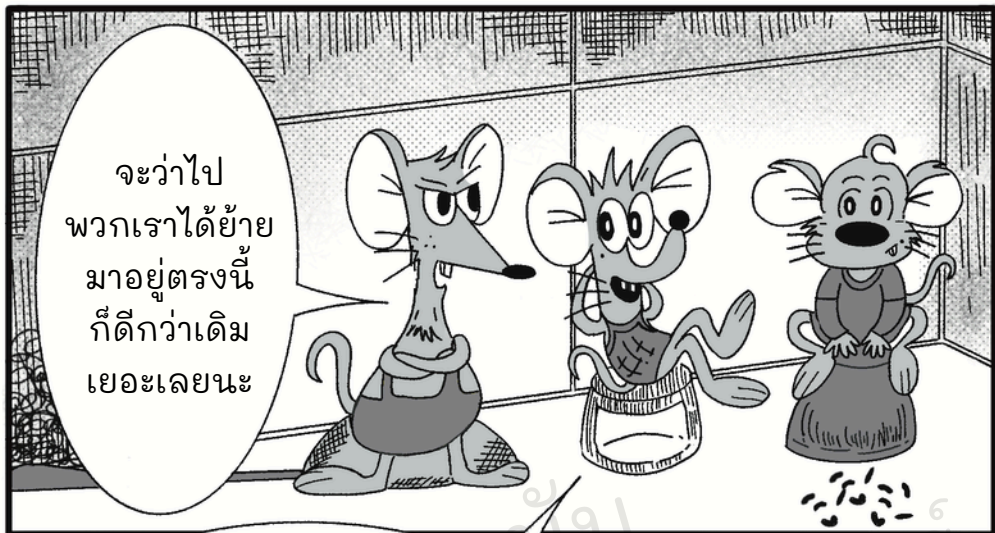

ก็คงมี
เรื่องไม่ดี
เกิดขึ้น
นั่นแหละ

ไม่จู้จี้
ทุกคน
คงไม่ย้าย
ออกไป
กันหมด

เพราะอย่างนั้น
พวกเราก็เลยได้ย้าย
ที่อยู่จากบนประตู่
เหล็กม้วนมาอยู่ใน
ห้องครัวแทนยังงี้ล่ะ

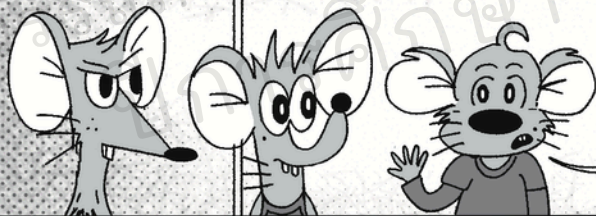
ว่าแต่ทำไมวันนี้แม่เรา
ไปหาอาหารนานจัง
อีกไม่นานก็เข้าแล้วนะ

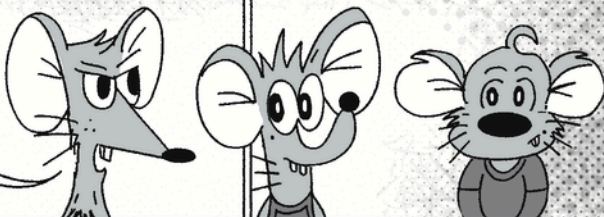
นั่นนะสิ
แค่เจาะมาม่า
ซองเดียวเอง
แม่คงไม่กิน
จนพุงกาง
แล้วลืมน
พวกเรา
ใช้ไหมเนี่ย

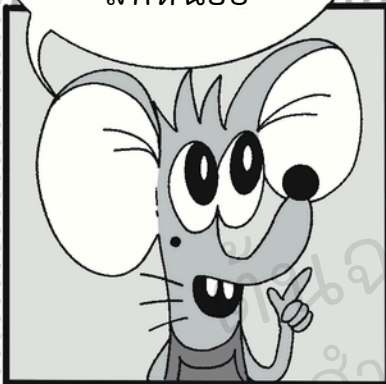
งั้นพวกเรา
ออกไปดูแม่ดีไหม
ฉันรู้ลึก
เป็นห่วงแม่จัง

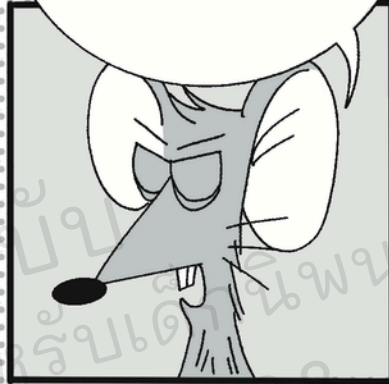
ไม่ได้ แม่ห้าม
ไม่ให้พวกเรา
ออกไป ยายสาว
เริ่มวางกับดักแล้ว
จำไม่ได้เธอ

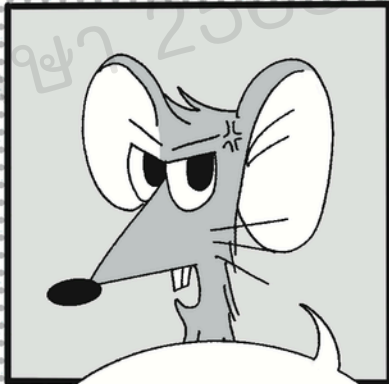
เราก็แค่ไม่เข้าไป
เหยียบกีพอนี่
ใช้ว่าไม่เคยเห็น
สักหน่อย

ใครจะไว้ใจนาย
คราวที่แล้วมันแต่เดินเล่น
เอื่อยเฉื่อยจนเกือบติด
ตอนนี่แม่ถึงได้ห้ามไว้

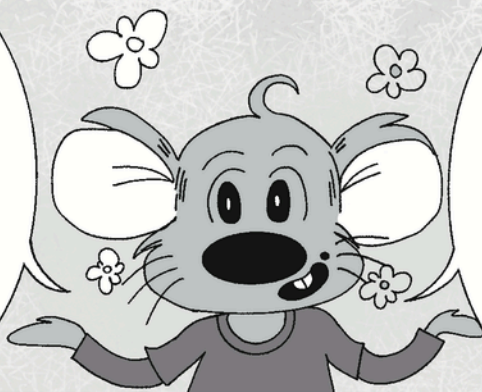

แหม นายไม่ต้อง
เป็นห่วงฉัน
ขนาดนั้นก็ได้

ฉันเป็นห่วงแม่ต่างหาก
กลัวนายจะหาเรื่องใส่ตัว
ให้แม่ต้องเหนื่อยใจอีก

พวกเรา
ช่วยกัน
ดูทาง
ก็ได้ นะ

อย่างน้อย
ไปหาแม่
ตอนนี้
จะได้เบาใจ
ว่าแม่
ไม่เป็นอะไร

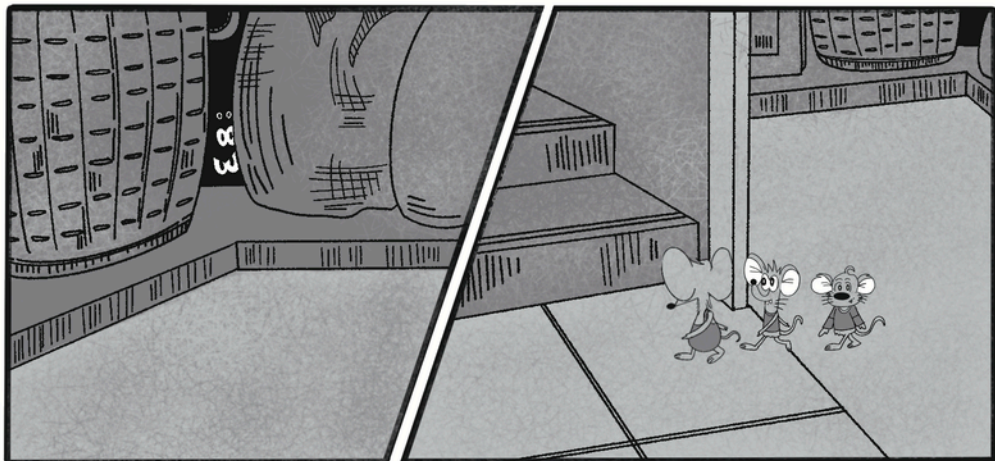
เราเอง
ก็รู้สึก
เป็นห่วงแม่
เหมือนกัน

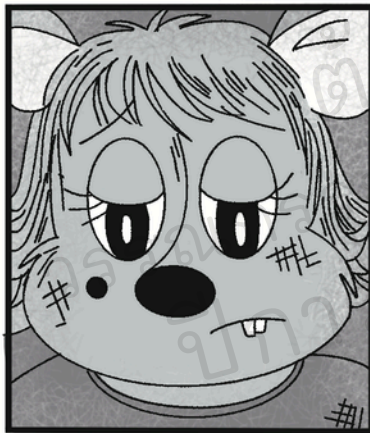
งั้นพวกเรา
ต้องช่วยกัน
ระวังหน้าระวังหลัง
ให้ดีนะ เข้าใจไหม

รับทราบ

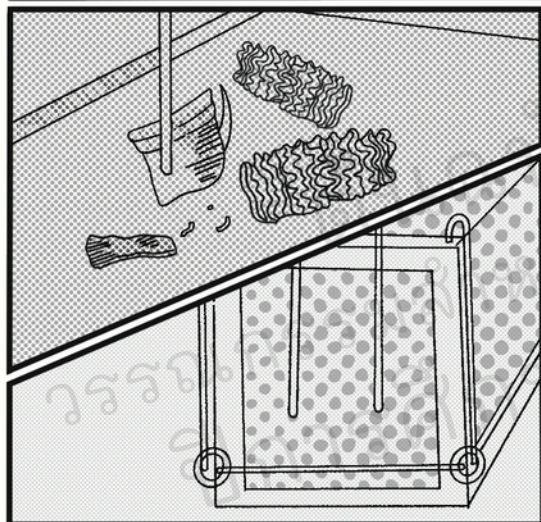

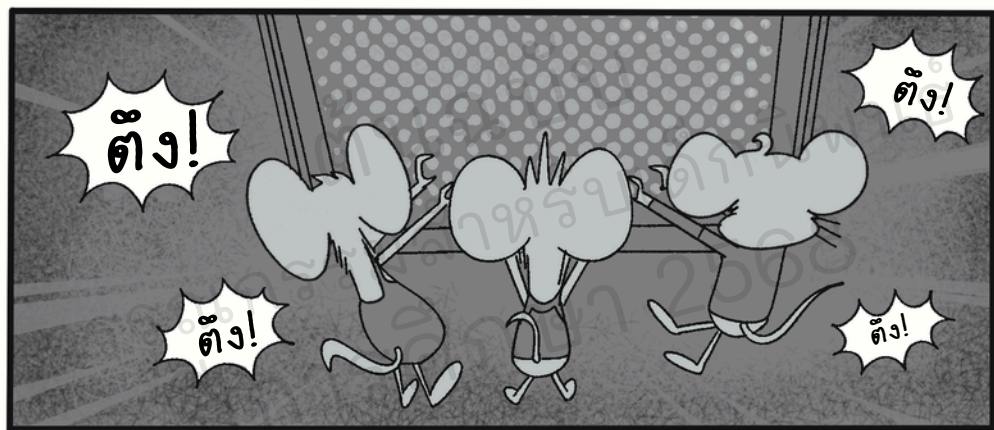

ตอนแรก
แม่ก็สงสัย
เหมือนลูกนี้แหละ
แต่รู้ไหมว่า
พอแม่เข้ามา
ก็ออกไปไม่ได้แล้ว

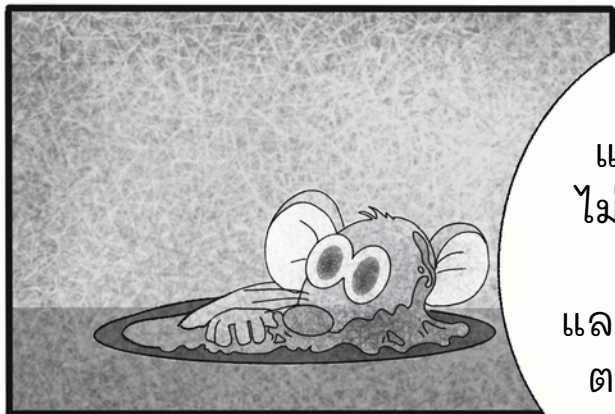
อีกไม่นาน
เดี๋ยวยายสาว
ก็ลงมาเปิดร้านแล้ว

ฟังแม่
ให้ดีนะลูก

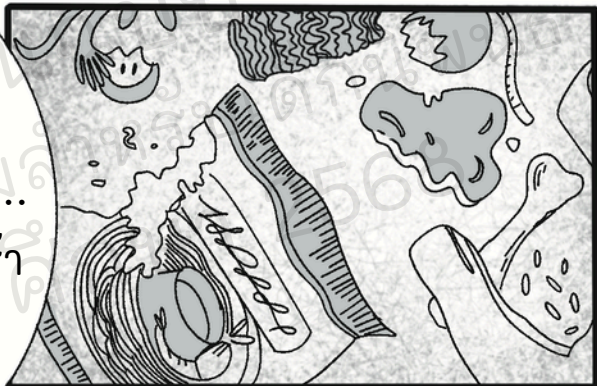
ถึงตัวแม่จะไม่อยู่แล้ว
แต่ชีวิตพวกหนู
ยังต้องเดินหน้าต่อหน้า

ชีวิตก็อย่างนี้แหละลูก
ไม่มีอะไรแน่นอนสักอย่าง
มีโชคดีก็ต้องมี
โชคร้ายเป็นธรรมดา

แต่รู้อะไรไหม
ไม่มีใครโชคร้าย
ตลอดไป
และไม่มีใครโชคดี
ตลอดไปหรอก

สองอย่างนี้นะ
มันเป็นของคู่กัน...
ถึงวันนี้ลูกจะเศร้า
เรื่องแม่แค่ไหน

ก็อย่าจมปลัก
กับความเศร้า
นานเกินไปนะลูก

เพราะยังมี
เรื่องดี ๆ
รอลูกอยู่ข้างหน้า

แม่ไม่อยู่แล้ว
ที่นี่คงจะ
อันตรายกับลูก
ยิ่งกว่าเดิม

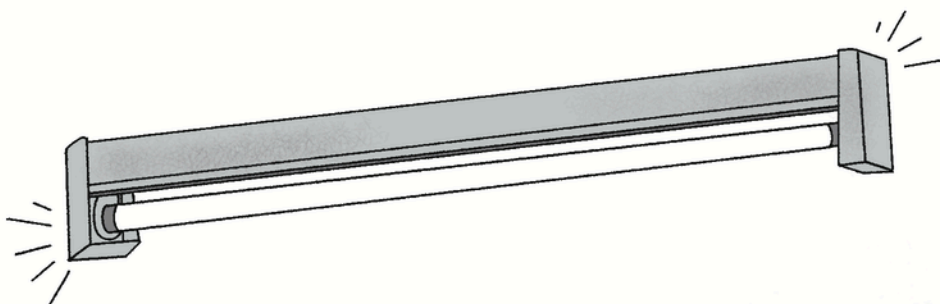
ถ้าอยู่ไม่ได้
ก็ไปหาที่อื่น
เอา นะลูก

นี่แหละ
วิธีหนู ๆ
อย่าง
พวกเรา

และ
ที่สำคัญ

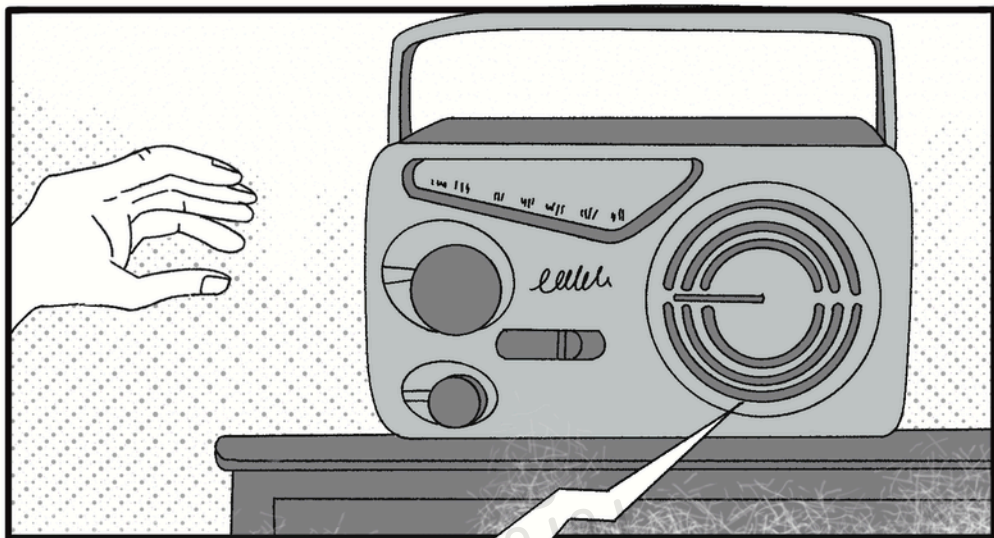

หลังคำบอกลา
อันน่าเศร้าของ
ครอบครัวหนู
ได้ไม่นานเท่าไร

ไฟในร้านขายของชำ
ก็สว่างไปทั่ว
เป็นสัญญาณที่รู้กันดี
ว่าถึงเวลาเปิดร้าน
ของยายสาวแล้ว

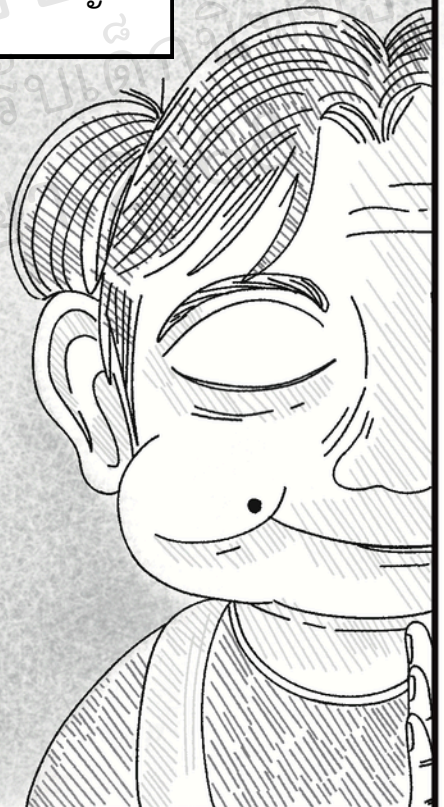

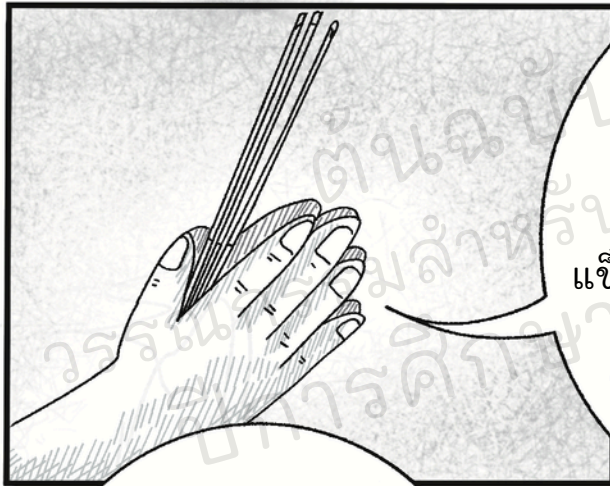
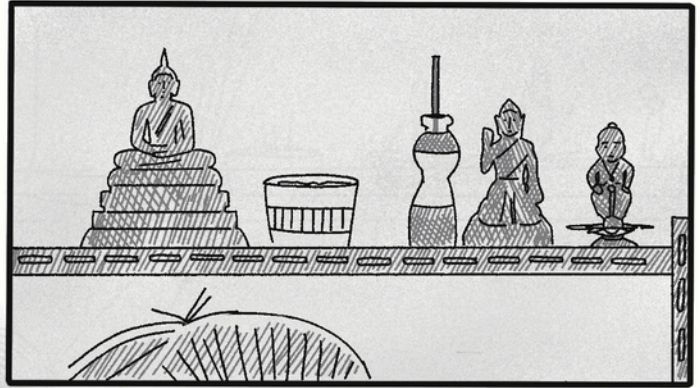
ชาวพุทธอย่างเรา
นอกจากแผ่เมตตา
กันบ่อย ๆ สิ่งที่คุณเคย
กันดีก็ต้องเป็นเรื่อง
ศีลห้าใช่ไหม
ศีลห้าเปรียบเสมือน
กฎเกณฑ์ง่าย ๆ

สำหรับพุทธชน
คนทั่วไป ไม่ต้องไป
ถือศีลเป็นร้อยข้อเลย
แค่ถือศีลห้าข้อได้
ก็เพียงพอที่จะเป็นกุศล
ให้กับชีวิตแล้ว

หลายคนบอกว่าทำไม
ต้องถือศีลแค่คิดดี
ประพาศชอบก็เกิดกุศลแล้ว
มันก็จริงนะ แต่ถ้าถือศีลได้
ยิ่งใจก็ดีกว่าไม่ใช่หรอ
จะบอกให้ว่ายิ่งคนที่เข้าวัด
ทำบุญทำทานยิ่งดีเข้าไปใหญ่

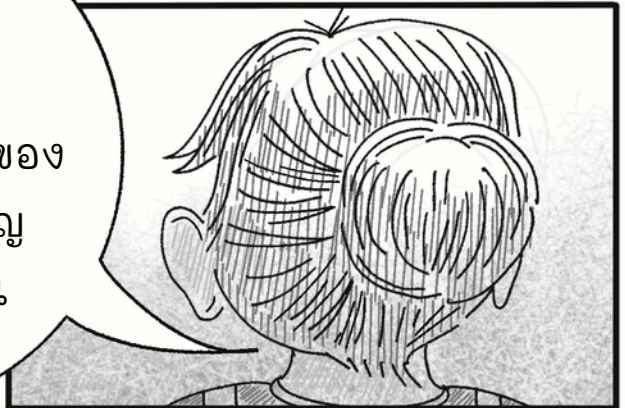
คนที่ถือศีล เข้าวัด
ทำบุญเป็นประจำ
จะเห็นได้ชัดเลยว่า
จิตใจจะบริสุทธิ์
ผ่องใส ไม่คิด
อาฆาตพยายบาท
เบียดเบียนกับใคร

ขอให้คุณพระ
คุณเจ้าคุ้มครอง
ให้ลูกช้างสุขภาพ
แข็งแรง ค้าขายร่ำรวย
อยู่ดีกินดีกิน
ด้วยเถิด สาธุ

ไม่กี่วัน
ก็วันพระแล้ว
เดี๋ยวต้องเตรียมของ
ตักบาตรเอาบุญ
หน่อยแล้วกัน

เพราะวันนี้

ดูเหมือนว่าฉัน
จะจับหนูสกปรก
ได้ตัวหนึ่งนะ

แหม ตัวใหญ่เชียว
กินของในร้านเก่งดีนัก
ต้องโดนอย่างนี้แหละ

เห็นยายสาวอารมณ์แจ่มใสตั้งแต่เช้า
ฟังคิลฟังธรรมตามประสาทุกวี่ทุกวัน
ไม่คิดว่ายายสาวจะใช้กรงดักหนู
จับแม่ออกไปด้วยความสนใจแบบนั้น

ยายสาวฝากฝังให้ตาจ๋อย
เพื่อนข้างบ้านไปทิ้งหนู
ในป่าไกล ๆ และตาจ๋อยก็
เป็นผู้ที่มีน้ำใจอย่างน่าเหลือเชื่อ

เอ๋ยปากขอแลกกับน้ำเมา
ไปเพียงหนึ่งก๊กเท่านั้น
ฟังไม่ผิดหรอก
ชีวิตแม่เรา แลกกับเหล้า
เพียงหนึ่งก๊ก

ตอนนี้แม่กำลังจะจาก
พวกเราไปไกลแสนไกล
อย่างไม่มีวันหวนกลับ

จืด

วัดท่าไผ่

วัดคันไผ่
สีแดง

และเราทำได้แค่เพียง
ยืนร้องไห้เจี๊ยบ ๆ
ในมุมอับจนแม่
ลับสายตาไป

จำเป็นต้องบรรยายออกมา
มากขนาดนี้ด้วยหรือไง

ปล่อยให้ถั่วแดง
ปลอบใจตัวเอง
ด้วยวิธีนี้ไปเถอะ

ไม่ได้นะ
เราไม่เคย
ออกไปนอก
ร้านยายสาว
มาก่อนด้วยซ้ำ

ไม่รู้ว่าจะเจอ
อะไรบ้าง
ข้างนอกนั้น
อันตรายกว่า
ในนี้อีกนะ

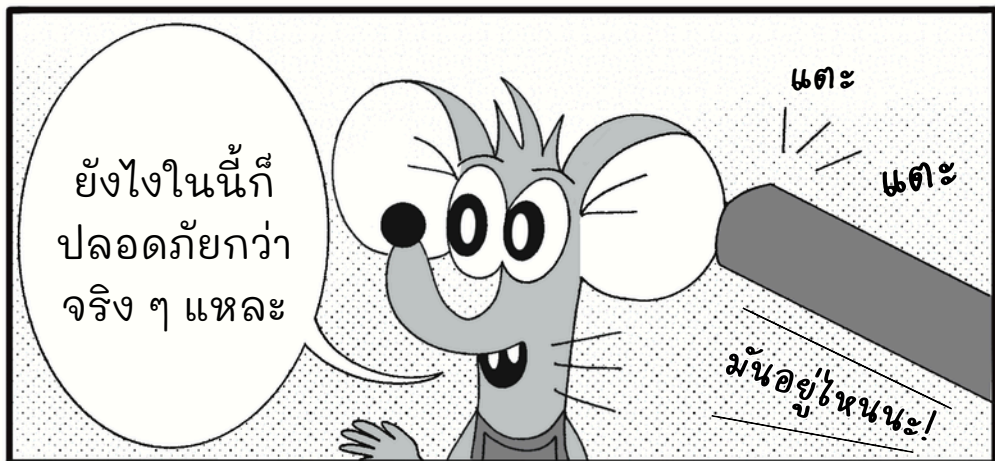
จะว่าไป
ก็จริงอยู่

แต่อยู่ในนี้
เราก็ไม่รู้ว่าจะเจออะไรบ้าง
เหมือนกันนี่นา

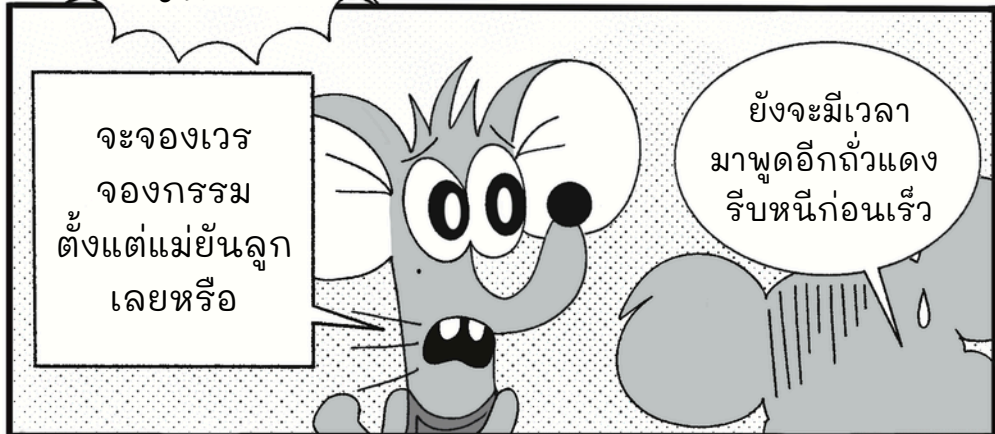

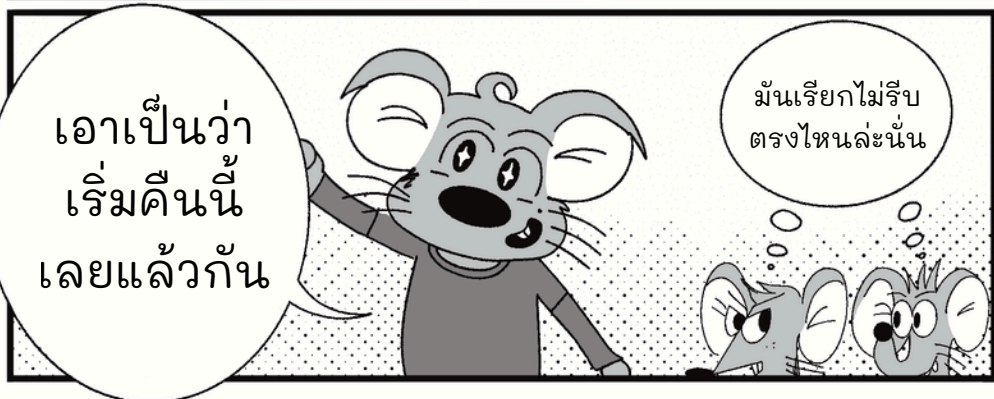
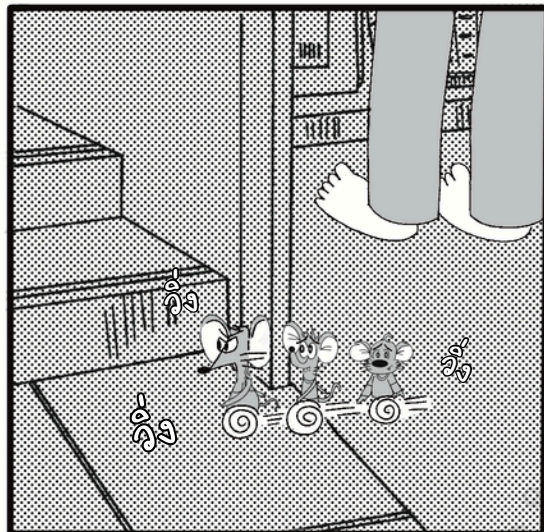
ไม่มีใครรู้หรอก
ว่าอนาคต
จะเกิดอะไรบ้าง

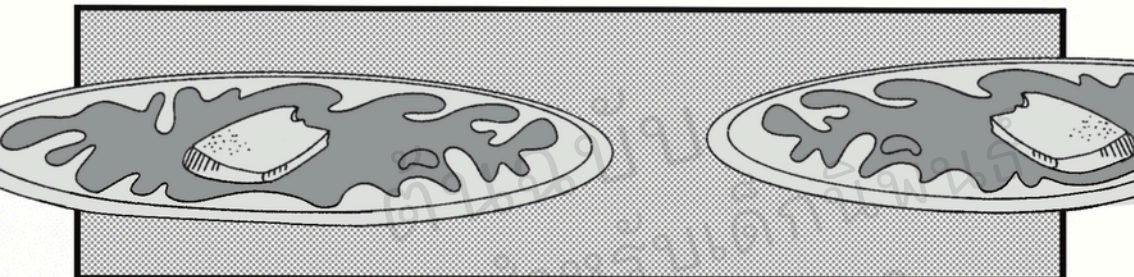
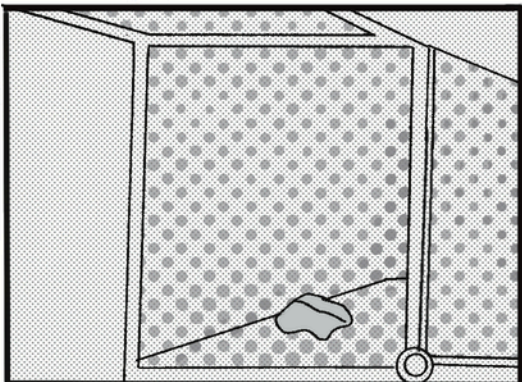
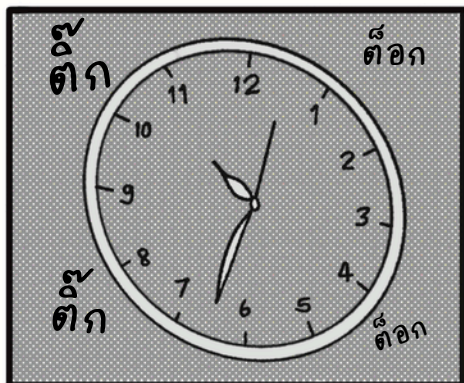
แต่อย่างน้อย
ถ้าเกิดอะไรขึ้น
เราก็รู้จักทางหนี
ทีไฉในนี้ดีกว่านะ

คงเพราะวันนี้ยายสาว
ศีลแตกไปตั้งแต่เช้า
เลยตั้งใจจะศีลแตก
ไปทั้งวันแน่ ๆ เพราะตอนนี่
ยายสาวกำลังพยายาม
ทำลายบ้านของเหล่าหนู ๆ
อย่างเอาเป็นเอาตาย

วันนี้ฉันจัด
บุฟเฟต์
ชุดใหญ่เลย
อย่าลืมมากิน
กันด้วยไอ้หนู

เสร็จสักที
รีบไปนอน
ดีกว่าเรา...

หลังจากขอพรกันไปแล้ว
เหล่าหนู ๆ ก็ค่อย ๆ ย่อง
ไปตามทางด้วยความ
เงียบสงัด จนไม่ได้ยิน
แม้แต่เสียงลมหายใจ

คำที่ว่าแมวย่องเบา
ก็ยังคงยอมแพ้ให้กับ
ผีเท้าที่แสนเงียบของ
หนูย่องเบาทั้งสามตัวนี้

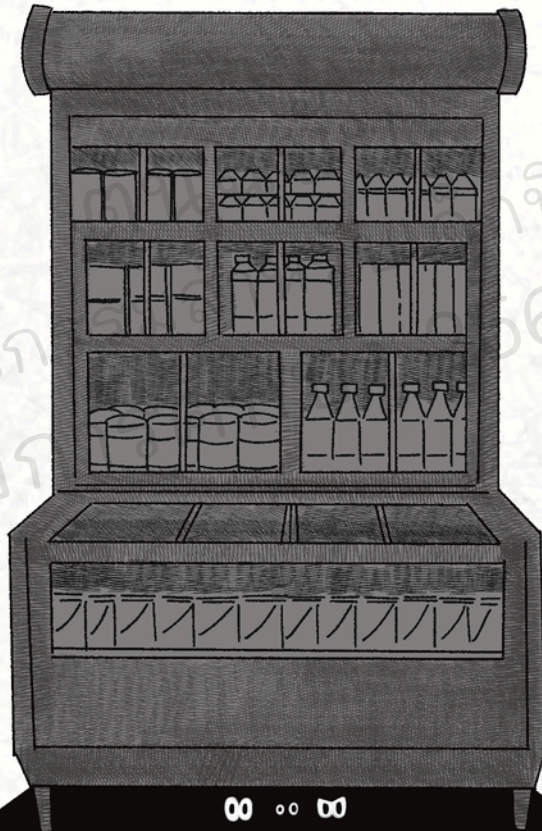
มันจะไม่เงียบ
ก็เพราะนาย
เอาแต่พูดมาก
นี่แหละ

ตึก ตึก ตึก

เอ๊ะ เสียงจาก
ข้างบน

นั่งให้เปิ่น
เย็นให้พอ
รอให้ได้

เสียงหายไปแล้ว
พวกเรารีบออก
นอกบ้านกันเร็ว

เหล่าหนู ๆ ค่อย ๆ ลอด
ช่องประตูเหล็กม้วน
ที่ปิดไม่สนิทออกไป
ในใจก็คิดว่า
อีกไม่กี่อึดใจก็จะได้
ออกจากสถานที่
แห่งความทรงจำดี ๆ
และเลวร้าย เพื่อไปเริ่ม
ต้นชีวิตใหม่อีกครั้งแล้ว

ซ่า

ซ่า

ซ่า

ซ่า

ซ่า

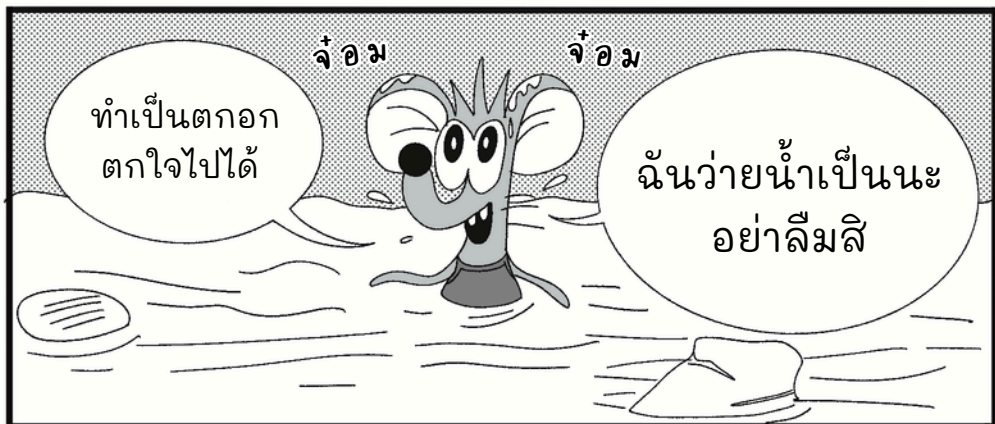
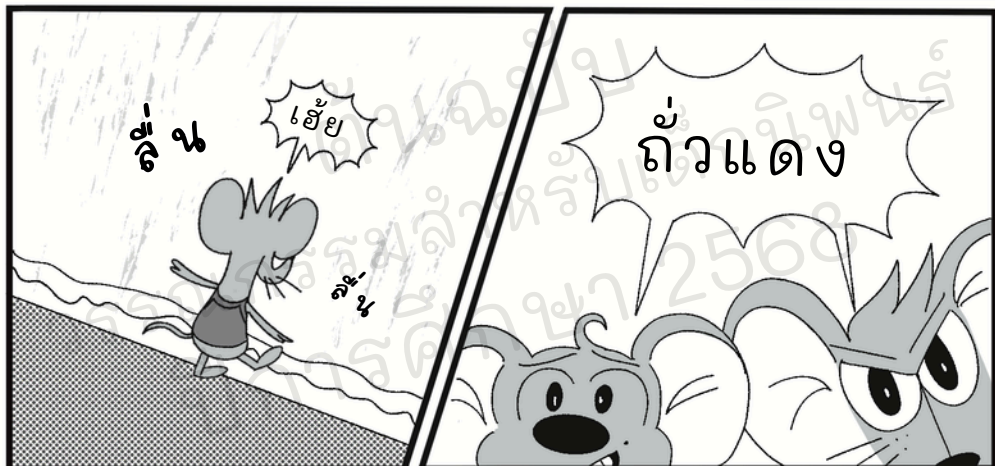
ในที่สุด
พวกเราก็ก้าว
สำเร็จ

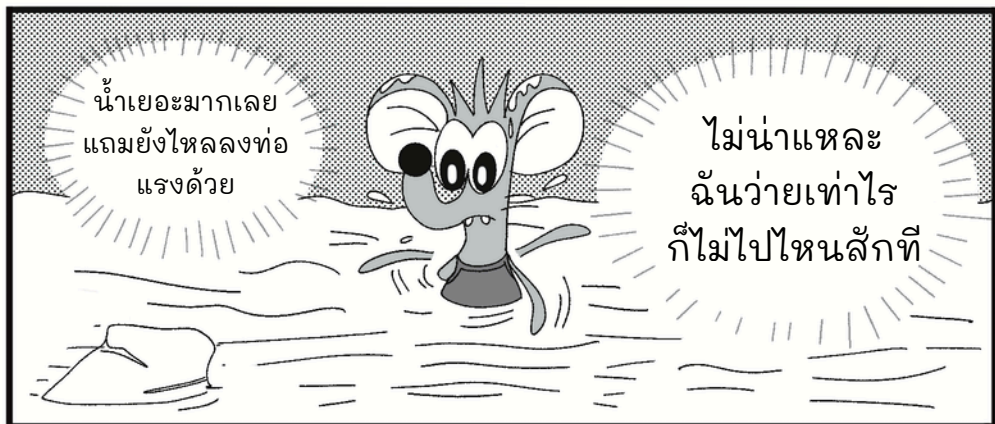
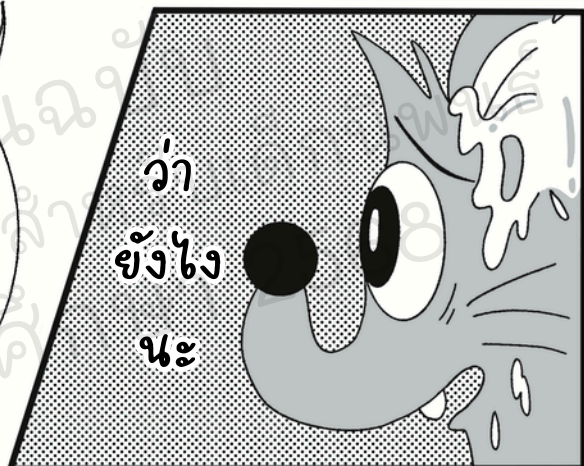
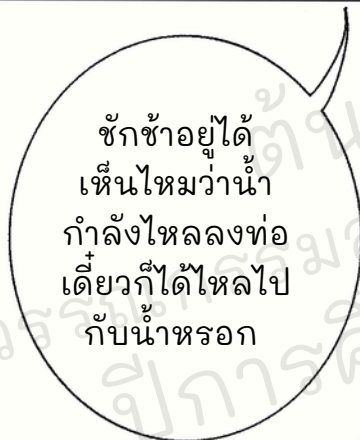
ซ่า

ไอ้ ฟนตก

แม่ฟ้าฝน
จะไม่เป็นใจ
แต่พวกเขาจะไม่ยอม
ถอยหลังกลับ
เพราะเป้าหมาย
ของพวกเขาคือการ
หาบ้านใหม่
ที่ปลอดภัย
ให้ได้เร็วที่สุด

พวกหนู ๆ ตั้งใจจะหา
ที่อยู่ที่ดี ๆ และใกล้กับ
อาหาร ด้วยการเดินเลียบ
ไปตามทางเรื่อย ๆ
ในความระมัดระวังของ
พุทธา และงาขาว
ก็มีความตื่นเต้นตื่นตา
ของถั่วแดงที่มักจะเดิน
แะไปดูซ้ายที่ขวาที่
แบบไม่กลัวฝน

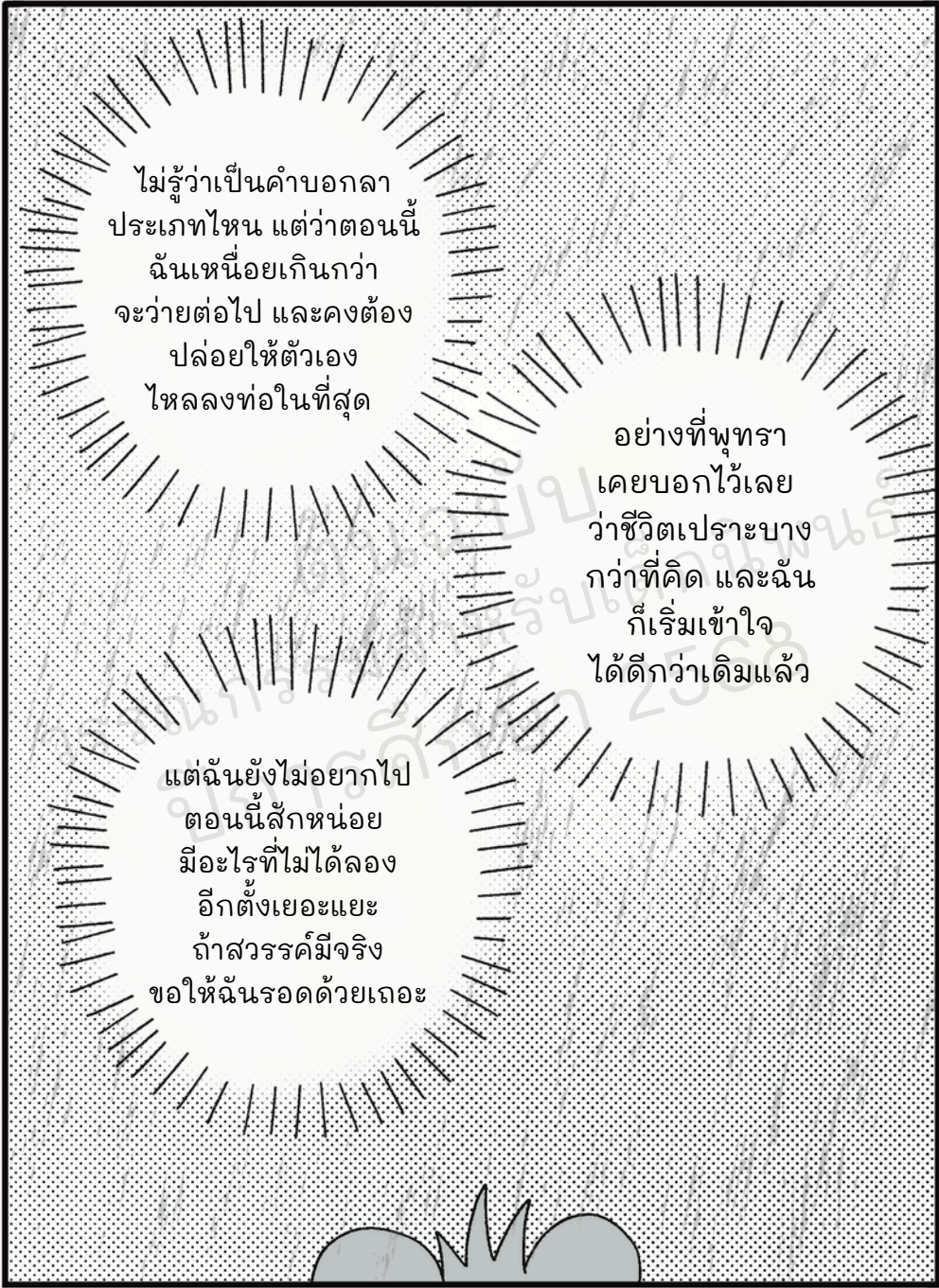

น้ำมันไหลแรงมาก
ฉันเริ่มเหนื่อยแล้ว

ชั่ววูบหนึ่งในความคิด
ของถั่วแดงรู้สึกได้ว่า
ความตายอยู่ข้างหน้านี้เอง
อะไรที่ลอยผ่านมาก็ล้วน
ไหลลงท่อไปทั้งหมด
ถั่วแดงพยายามว่ายเข้าหาฝั่ง
ทางเดิน แต่ไม่ว่าจะว่าย
อย่างไรก็ว่ายไม่ถึงสักที

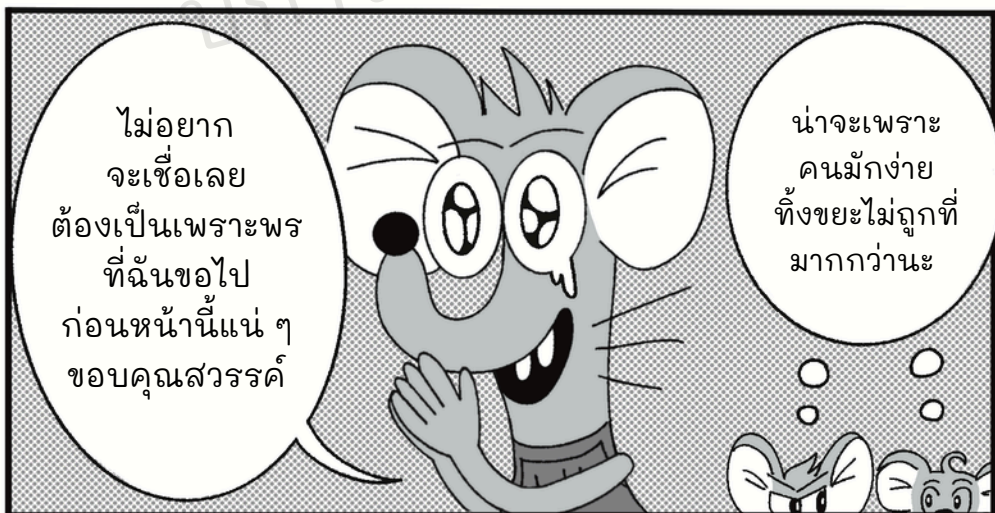
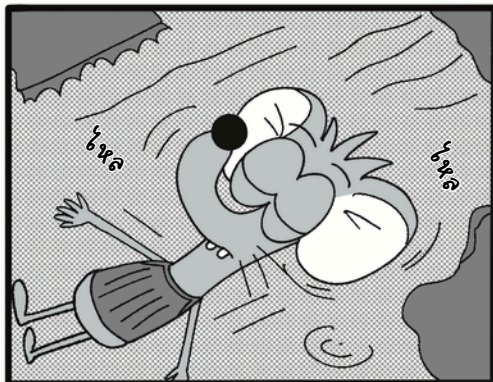

ไม่รู้ว่าเป็นคำบอกลา
ประเภทไหน แต่ว่าตอนนี้
ฉันเหนื่อยเกินกว่า
จะว่ายต่อไป และคงต้อง
ปล่อยให้ตัวเอง
ไหลลงท่อน้ำที่สุด

อย่างที่พุทรา
เคยบอกไว้เลย
ว่าชีวิตเปราะบาง
กว่าที่คิด และฉัน
ก็เริ่มเข้าใจ
ได้ดีกว่าเดิมแล้ว

แต่ฉันยังไม่อยากไป
ตอนนี้สักหน่อย
มีอะไรที่ไม่ได้ลอง
อีกตั้งเยอะแยะ
ถ้าสวรรค์มีจริง
ขอให้ฉันรอดด้วยเถอะ

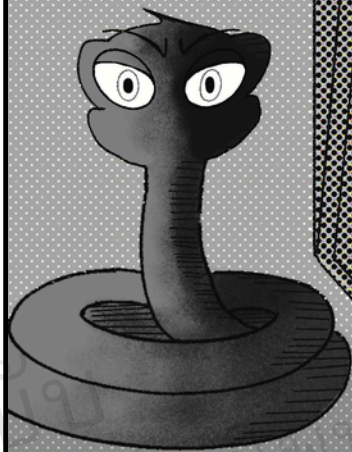

หน้าบ้านที่รกรุงรัง
ได้เชื้อเชิญให้เหล่าหนู ๆ
ที่เนื้อตัวเปียกโชกเข้าไปพักผ่อน
และเมื่อลองสังเกต ก็เหมือนว่า
จะเป็นสถานที่ที่เหมาะสม
สำหรับเป็นบ้านหลังใหม่
ให้พวกมันอย่างมาก

พวกมันเข้ามาในซอกกรก ๆ
และเริ่มนั่งพักให้ตัวเปียก ๆ
ได้กลับมาแห้งอีกครั้ง
ก่อนจะเริ่มออกสำรวจ
ตามซอกอื่น ๆ ที่ละเล็ก
ทีละน้อย ว่ามีอะไรบ้าง

ขณะนั้นเองสิ่งที่อยู่
ข้างหลังก็เริ่มขยับตัว
ราวกับว่าสัมผัส
ความเคลื่อนไหวบางสิ่ง
บางอย่างได้ พวกหนู ๆ
รีบวิ่งไปแอบได้อย่าง
หวุดหวิด พร้อมคิดว่า
สิ่งนั้นก็คงจะหนีหนาว
จากฝนที่ตกด้านนอก
มาหลบในซอกกรก ๆ
ตรงนั้นเหมือนกัน

แต่ดูจากลักษณะที่
แปลกตาน่ากลัวของมัน
ก็คงจะอยู่ร่วมกันอย่างมี
ไมตรีจิตไม่ได้แน่ ๆ
เพราะเหมือนว่าจะได้เป็น
อาหารมื้อต่อไป
ให้มันมากกว่า

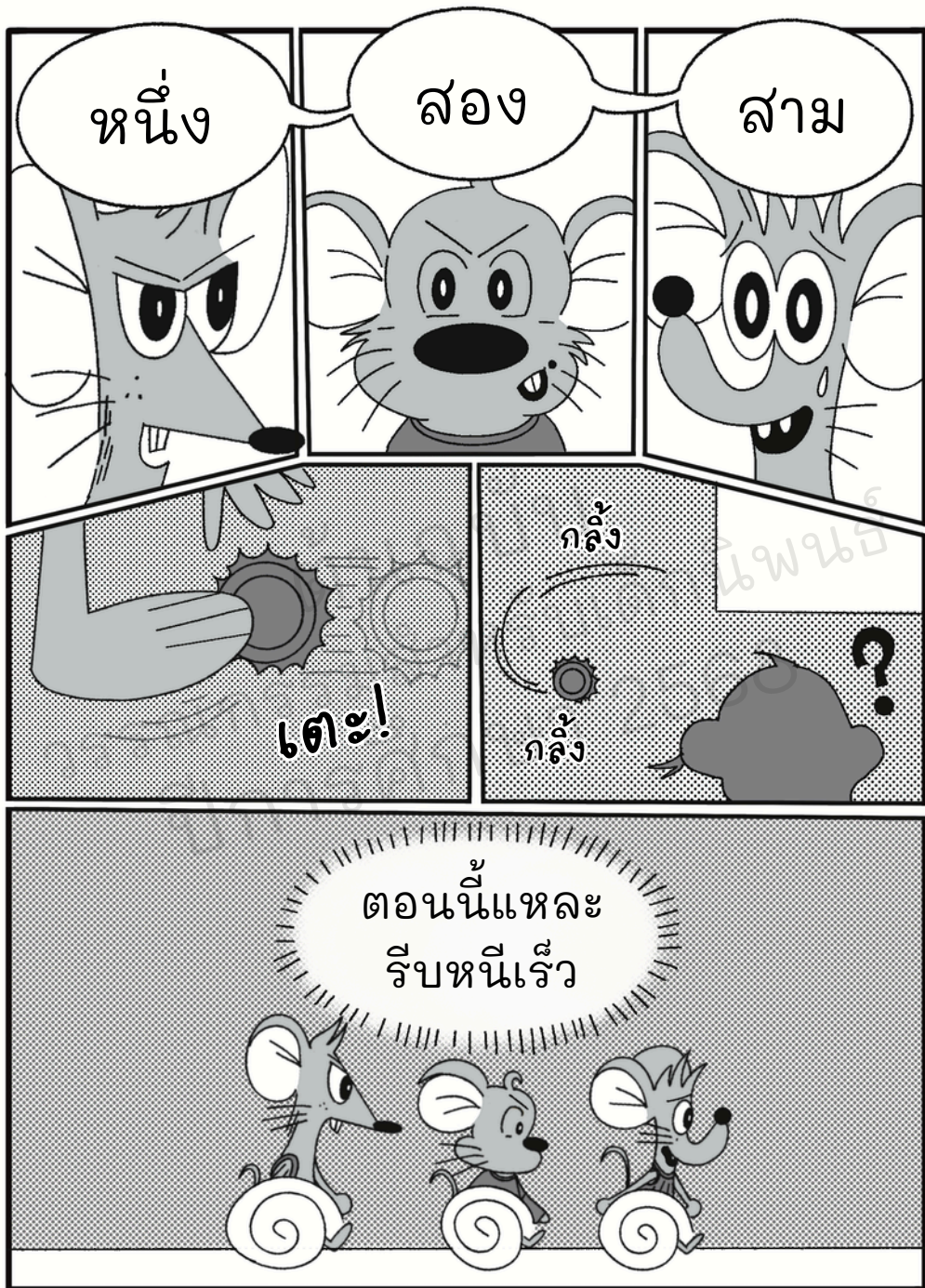
พุทธาคิดว่าสิ่งที่ต้องทำ
ในตอนนี่คือการ
รีบหนีออกไปให้เร็วที่สุด
แต่พวกหนู ๆ คงหนี
ไม่พ้นแน่ หากรีบ
เคลื่อนไหวโดยไม่คิดดี ๆ
ต้องลองหาวิธีล่อ
ความสนใจมันไปก่อน

ทำยังไงดี

นี่มัน
ฝาขวด

ฉันจะล่อ
ความสนใจมันให้

หลังจากนับหนึ่ง
ถึงสาม รีบวิ่งออกไป
ข้างนอกเลยนะ

นี่กว่าจะไม่รอดแล้ว

มันยังไม่ทันเห็นเรา
รอดแล้วละ

เฮ้อ....

ฉันไม่อยากจะกลัว
จนวิ่งหนีทางจุกตุด
แบบนี้แล้วนะ
เราจะเอาแต่หนีอย่างนี้
ไปตลอดเหรอ

แต่บางทีความกลัว
มันก็ดีนะ ทำให้นาย
วิ่งเก่งขึ้นได้ด้วย ดูลี
วิ่งออกมาคนแรกเลย

นึกว่านักกีฬา
กรีฑาเอง

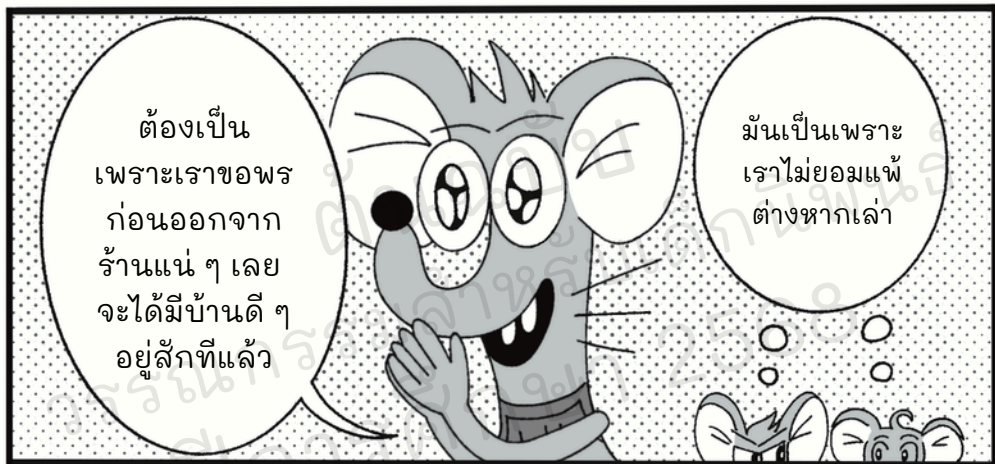

แต่ว่ามันก็ไกล
เอาเรื่องอยู่นะ
ต้องข้ามทางรถไฟ
ไปเลยนี่นา

อย่างน้อยมันก็
คุ้มค่าที่จะไปนะ
ถ้าเรามัวแต่กังวล
จะกลัลอง
อะไรใหม่ ๆ เหรอ

ที่นั่นมีอาหาร
ให้เรากิน
จนพุงกางแน่ ๆ
ไปกันเถอะนะ

แล้วพวกหนู ๆ ก็เริ่มฮึดสู้
ออกเดินทางอีกครั้ง
ด้วยความหวังเต็มเปี่ยม
ว่าตลาดจะเป็นที่พึ่งพิง
ให้พวกเขาได้อยู่และกิน
อย่างมีความสุข แม้อาจจะอยู่
ไกลออกไปสักหน่อย แต่เพื่อ
บ้านที่อบอุ่น และอาหารไม่อัน
พวกมันก็พร้อมมุ่งมั่นตั้งใจ
เดินทางไปให้ถึงที่หมายอีกครั้ง

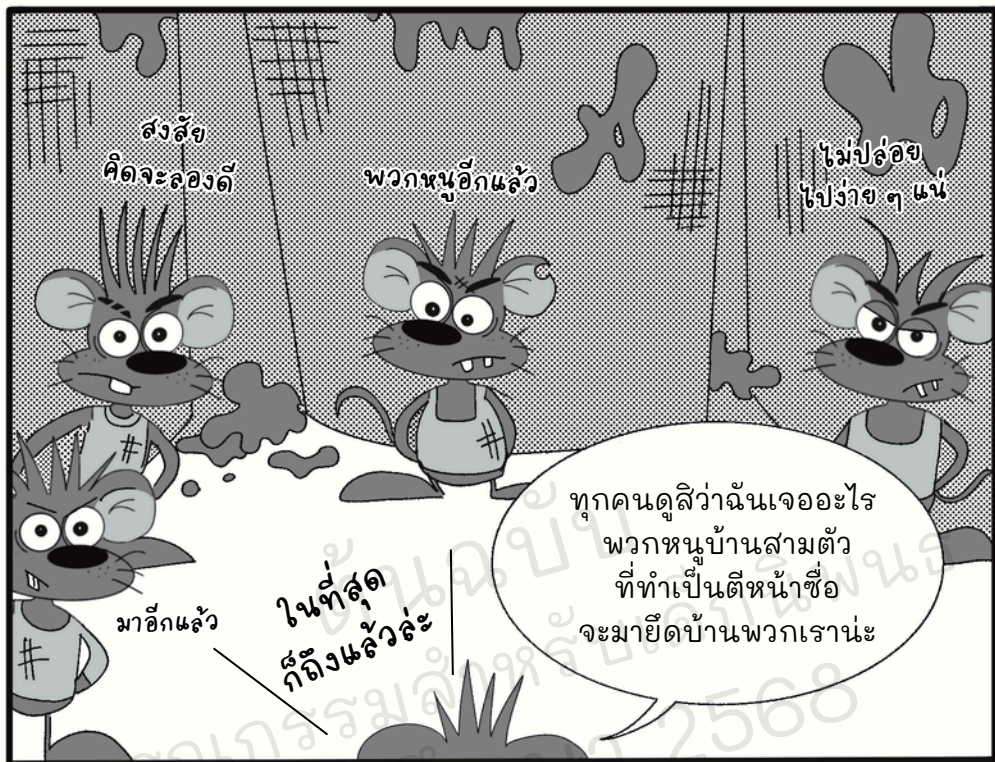

หนูทั้งสามค่อย ๆ เดินตามหนู
ในตลาดไป พร้อมคอยมอง
เส้นทางไปด้วย ตอนนี้เริ่มใกล้
จะเข้าไปทุกที ทำให้พวกหนู
ระลึกได้ว่าการเดินทางที่ผ่านมา
ของพวกมันยาวนานแค่ไหน
และอีกไม่นานตลาดสดที่มีพื้นที่
กว้างขวางขนาดนี้ กำลังจะเป็น
บ้านหลังใหม่ที่มีนากำลังตามหาอยู่

ทันทีที่ได้เห็นเหล่าหนู
ท้ายตลาด ความคิดของพวกเขา
ก็ต้องเปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน
เพราะภาพตรงหน้าทำให้
พวกมันรู้แล้วว่ากำลังเผชิญกับ
ปัญหาใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

เดี๋ยวก่อน!

ใจเย็น ๆ
ก่อนนะทุกคน

ความกลัว
เป็นเรื่องธรรมดา
ฉันเข้าใจดีว่า
พวกนายก็รู้สึกกลัว
กันได้ทั้งนั้น

แต่เชื่อเถอะ
แม้จะพยายาม
กำจัดงานตัวอื่น ๆ
ที่ล่องล่ำเข้ามา
ในตลาดยังไง

ความกลัว
ของนายก็ไม่ได้
หายไปเลย

ทุกวันต้องคอย
ระแวงระวังว่า
จะมีใครมาแย่ง
ไปอีกไหม

ใจนายก็จะยิ่ง
เป็นทุกข์
มีแต่ความ
โกรธเกลียด
ไม่จบสิ้น

แต่มาจากใจ
ของเราเอง
ต่างหาก
ที่ก่อกำแพง
นั้นขึ้นมา

ซึ่งต้นเหตุ
แห่งความทุกข์
ไม่ได้มาจาก
หนูแปลกหน้า
ตัวไหน

ที่เป็นดังไฟ
สุมอกของ
พวกนายได้

และฉันหวังว่า
สักวันหนึ่ง
ความเมตตา
จะเอาชนะกำแพง
แห่งความโกรธ

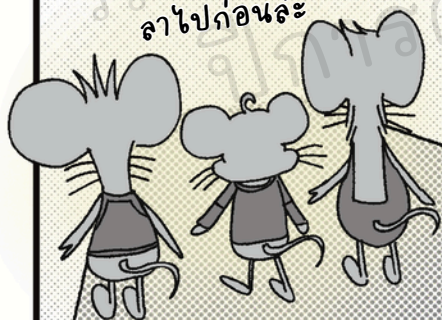
พวกเราขอ
อโหสิกรรม
ให้พวกนายนะ

เวรย่อมระงับ
ด้วยการ
ไม่จองเวร

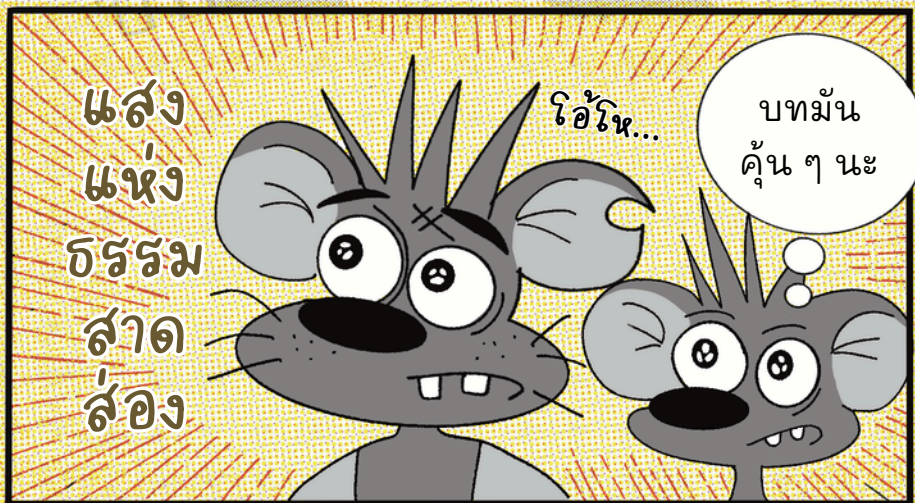

พวกเราขอตัว
ลาไปก่อนละ

พวกแกจะไปไหน
หยุดเดี๋ยวนี้นะ

หยุดเดี๋ยวนี้!

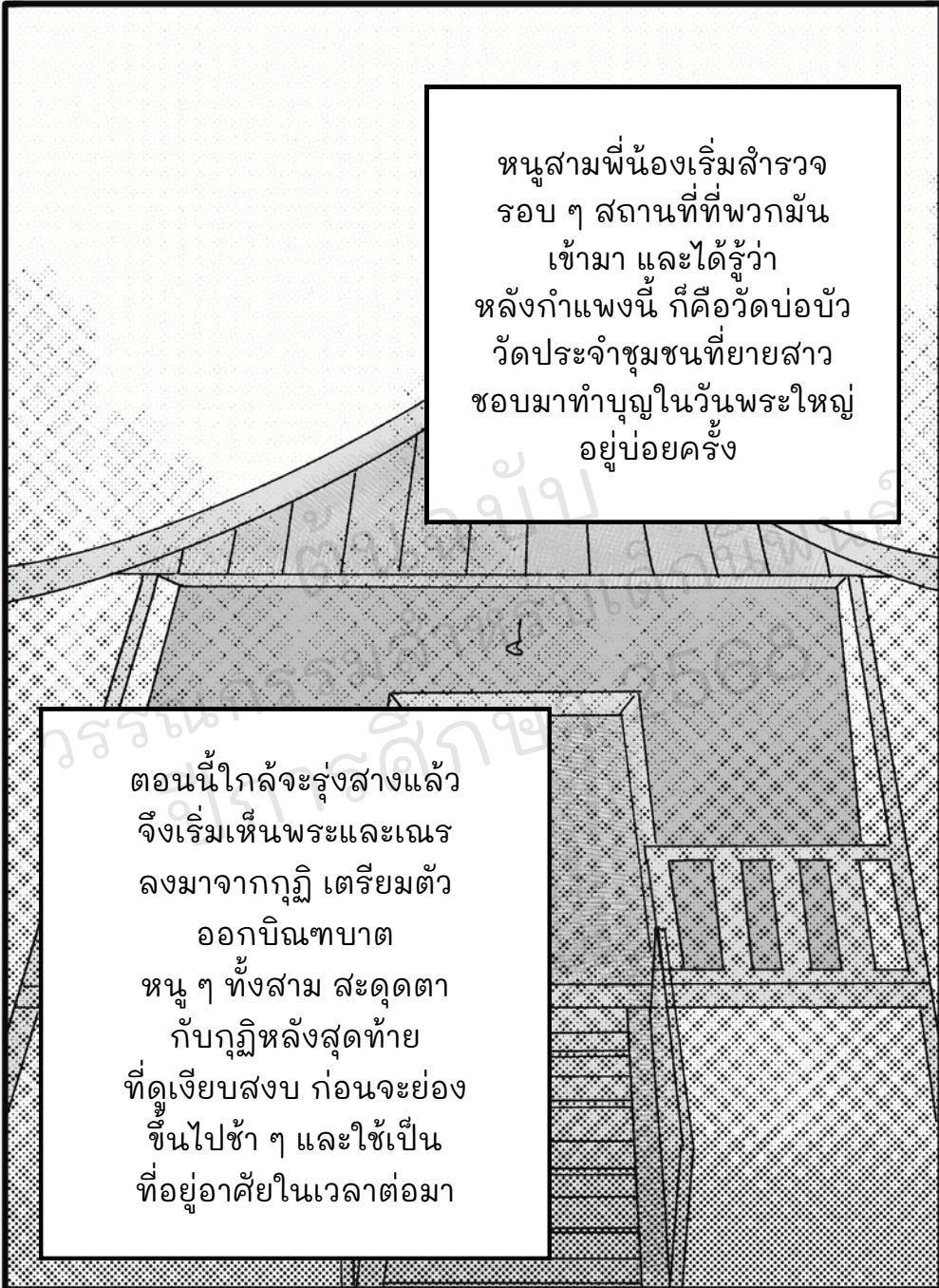

ในช่วงเวลานั้น
คำพูดอันสงบนิ่งของ
งาขาวที่เปล่งออกมา
ทำให้หนู ๆ ในตลาด
หยุดนิ่งไปสักพัก
จนหนูทั้งสามสามารถ
หนีรอดจากสถานการณ์
ที่น่ากลัวได้อย่าง
ปลอดภัยในที่สุด

พู่ทรา งาขาว และถั่วแดง
รีบวิ่งออกมาจากตลาด
และไต่กำแพงฝั่งตรงข้าม
เข้ามายังสถานที่แห่งใหม่
โดยที่ยังไม่รู้ว่า
จะมีอะไรอยู่ข้างหน้า

เกือบไปแล้ว
ไหมล่ะ

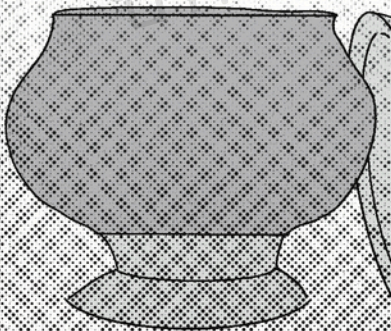
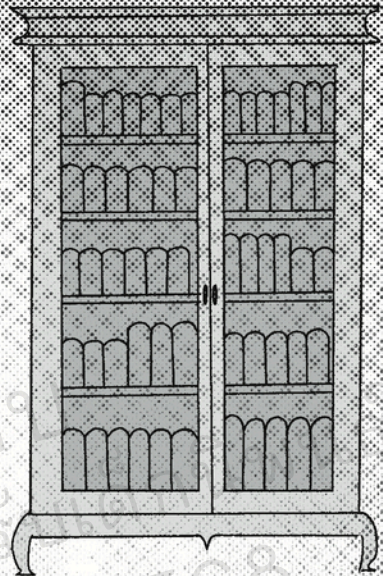
เราลอง
ไปดูรอบ ๆ
กันดีกว่า

หนูสามพี่น้องเริ่มสำรวจ
รอบ ๆ สถานที่ที่พวกมัน
เข้ามา และได้รู้ว่า
หลังกำแพงนี้ ก็คือวัดบ่อบัว
วัดประจำชุมชนที่ยายสาว
ชอบมาทำบุญในวันพระใหญ่
อยู่บ่อยครั้ง

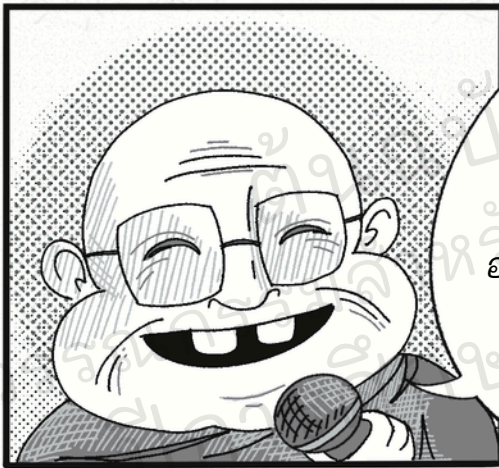
ตอนนี้ใกล้จะรุ่งสางแล้ว
จึงเริ่มเห็นพระและเณร
ลงมาจากกุฏิ เตรียมตัว
ออกบิณฑบาต
หนู ๆ ทั้งสาม สะดุดตา
กับกุฏิหลังสุดท้าย
ที่ดูเจียมสงบ ก่อนจะย่อง
ขึ้นไปช้า ๆ และใช้เป็น
ที่อยู่อาศัยในเวลาต่อมา

เมื่อทุกอย่างเริ่มเข้าที่
เข้าทาง ชีวิตประจำวัน
ของหนู ๆ ก็ได้เริ่มต้นขึ้น
พวกมันได้เริ่มใช้
ตู้หนังสือในห้องเป็นบ้าน
อาหารก็กินจากข้าว
ก้นบาตรที่เหลือ ได้เจอ
เพื่อนสัตว์ในวัดอีกหลายตัว
บ้างก็ดี บ้างก็ไล่กัด

เป็นชีวิตใหม่ที่ไม่ได้ดีที่สุด
แต่ก็ไม่ได้เลวร้ายไปเสียหมด
ในความสงบสุขก็ยังมี
ความวุ่นวายมาเยือน
อยู่เป็นระยะ แต่สิ่งที่เปลี่ยน
ไปในทางที่ดีอย่างเห็นได้ชัด
ก็คงจะเป็นการรับมือ
กับเรื่องต่าง ๆ ได้ดี
ยิ่งกว่าเดิมของเหล่าหนู ๆ
ที่ไม่ได้มีแค่เรื่องหนี้
เป็นกลยุทธ์เดียวในชีวิตแล้ว

วันดีคืนดี ก็แอบย่อ่งไป
ฟังเทศน์ฟังธรรมจากหลวงตา
ในวันพระใหญ่ เหมือนที่เคย
ฟังจากวิทยุยายสาว

จงจำไว้ว่า ไม่ว่าจะทำ
สิ่งใด ขอให้มุ่งมั่น
อย่างเต็มที่ แต่ไม่บีบคั้น
กดดันตนเอง

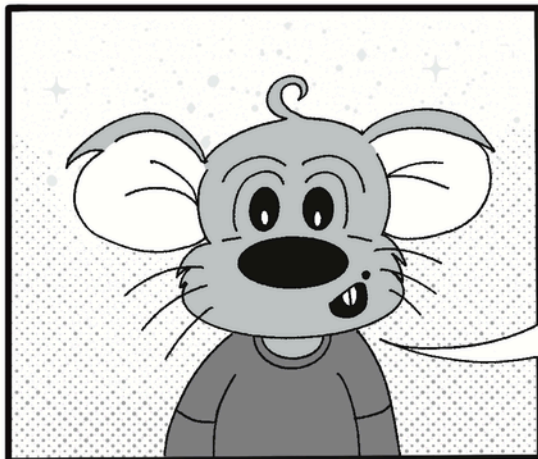
ความสำเร็จ
ความล้มเหลว
หรือแม้แต่ความสูญเสีย
ล้วนเป็นเรื่องธรรมดา
ของชีวิต ไม่ว่าจะเรื่องเล็ก
เรื่องใหญ่ที่เข้ามา

ก็อย่าไปหวัง
พึ่งฟ้าพึ่งฝน
แต่ให้หวังพึ่งตน
เพราะตนจะเป็น
ที่พึ่งแห่งตน
ช่วยย้่าให้บรรลุผล
อย่างแท้จริง

สารุ

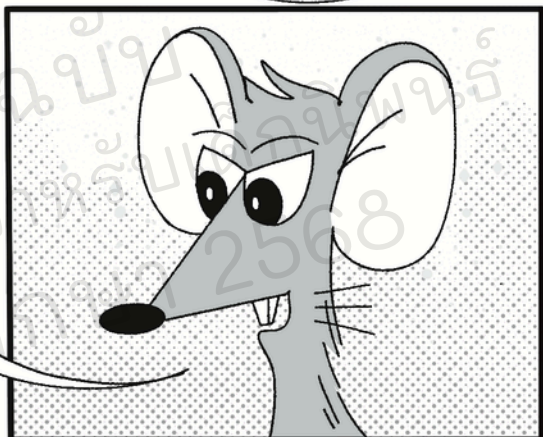
สารุ

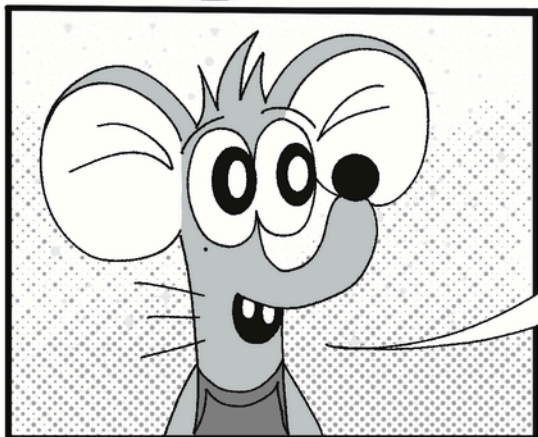

เพราะมีพวกนาย
อยู่ด้วยกัน
เจออะไรที่ว่าหนัก
ก็รู้สึกเบาลง
ไปเยอะเลย

ฉันก็รู้สึกอย่างนั้น
เหมือนกัน เพราะมี
พวกเราช่วยกัน
เลยรู้สึกว่าจะอะไร ๆ
ก็ง่ายขึ้นเยอะ

ฉันก็เหมือนกัน
เพราะอย่างนั้น
ฉันเลยอยากขอพร
อีกสักข้อให้
พุทธา งาขาว
และถั่วแดง

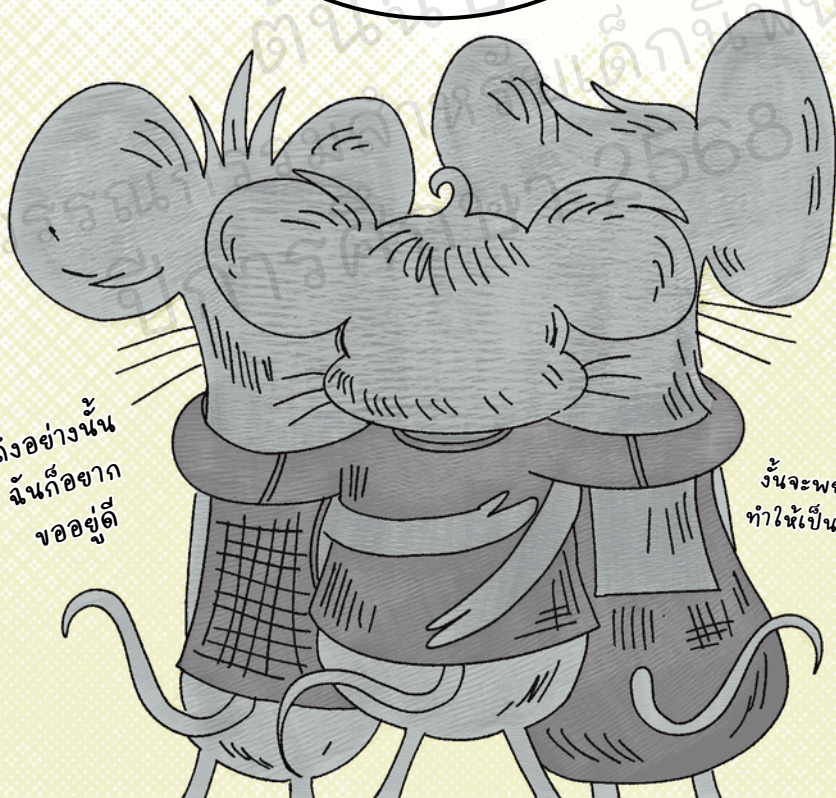

ได้อยู่ดูแล
กันและกันอย่างนี้
ไปนาน ๆ ด้วยเถิด

โหนบบอกว่า
ไม่เกี่ยวข้องกับพรที่ขอไว้

ถึงอย่างนั้น
ฉันก็อยาก
ขออยู่ดี

ฉันจะพยายาม
ทำให้เป็นจริงนะ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

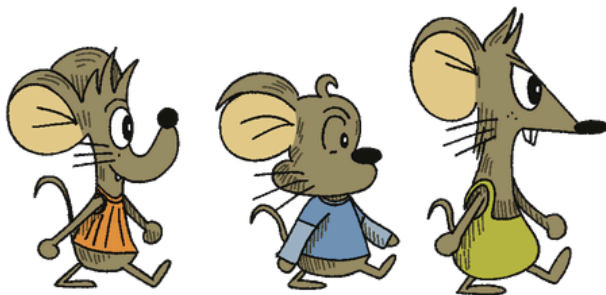
จบบริบูรณ์

ขอขอบคุณแรงบันดาลใจสำคัญ

เพลง ต้องสู้จึงจะชนะ

ศิลปิน : เจินเจิน บุญสูงเนิน

" 30 ลิขิตฟ้า 70 ต้องฝ่าฟัน "

ส่งท้ายจากใจ

ข้าพเจ้าเชื่อว่า “ชีวิต” คือส่วนผสมของความทุกข์และความสุข แต่ละช่วงเวลา
ที่ประสบจึงผสมปนเป่ได้ด้วยความโชคร้ายและโชคดีเพิ่มขึ้นทวีคูณไปอย่างไม่หยุด
จึงเป็นที่มาของชื่อเรื่อง “โชคทวี” แต่ไม่ว่าโชคร้ายหรือโชคดีที่เข้ามา คนที่เลือก
เส้นทางชีวิตของเราไม่ใช่ลิขิตจากฟ้า แต่เป็นตัวเราเองต่างหาก

พระท่านกล่าวว่าไว้ว่า “หินจะหนักก็ต่อเมื่อเราไปแบก” (แต่ข้าพเจ้าเชื่อจริง ๆ
ว่าบางครั้งก็มีเหตุให้ต้องนำหินมาแบกไว้อย่างปฏิเสธไม่ได้) หากแต่จะมีใครสักคน
ช่วยแบก หินที่เคยหนัก ก็เบาลงได้จริง ๆ นะ จึงหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะมีคนที่สำคัญ
ในชีวิต เป็นใครสักคนที่เป็นร่มเงาไว้พักพิงยามยากอยู่ข้างกาย ช่วยให้แดดที่ร้อน
ทุเลาลงได้ และให้ลมที่พัดผ่านเย็นสบายกว่าที่เคย

สุดท้ายนี้ ขอให้เชื่อเถิดว่าความสุขอยู่กับเราไม่นาน ความทุกข์ก็เช่นกัน ดังนั้น
ไม่ว่าจะเกิดเรื่องแย่แค่ไหน โปรดจำไว้เสมอว่า “दैเวยทุกอย่างก็ผ่านไปนะ”

ชุดิมา

เกี่ยวกับผู้เขียน

ชุตินา อัมชาติ

รายการชีวิตให้รู้จักกันฉบับสั้น ๆ

- สิ่งที่รักที่สุดคือสีฟ้า
- แว่นตาคือสิ่งที่ขาดไม่ได้
- รู้สึกไม่สบายถ้าไม่ได้ฟังเพลง
- ครั้นเครงทุกครั้งเมื่ออยู่กับตุ๊กตา (หมี & หมูทอด)
- นิ่งเป็นหลับ ขยับเป็นเล่นเกม
- อาหารที่มีเส้นคืออาหารโปรด

ช่องทางติดต่อ

โทรศัพท์ : ๐๙๒-๖๘๓-๐๔๐๓

อีเมล : chutimaomchat@gmail.com

เรื่องราวของหนูสามพี่น้อง พูทรา งาขาว และถั่วแดง
ที่อาศัยอยู่ในร้านขายของชำมาตั้งแต่เกิด ต้องเผชิญหน้า
กับบทเรียนแห่งความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ จนทำให้
พวกเขาต้องตัดสินใจออกผจญภัยตามหาบ้านหลังใหม่
ที่ปลอดภัย อุ่นกาย และสบายท้อง แต่ระหว่างทางไม่ได้มี
โชคดีที่รอต้อนรับอยู่นี่สิ แต่ดันมีโชคร้ายที่เข้ามา
ทดสอบพวกเขาอย่างไม่หยุดไม่หย่อน บทสรุปชีวิต
ของพวกหนูจะเป็นอย่างไร ติดตามได้ใน “โชคทวี”

